

лилъ трагическо на моето странствование и споредъ както бѣше мя навъкъ не бѣ лесно да прѣстъжамъ волѣтъ му. Отъ писмата му, благотелны но кратки, неможеше да ся открие ако той осѣщаше нетърпение да мя види. Заради туй много ся смутихъ когато прѣди два мѣсеца, като дойдохъ въ Марсильѣ, намѣрихъ много неговы писма които мя призовавахъ назадъ колкото по скоро.

Когато от-изново видѣхъ высокитѣ стѣпы на древнѣйтѣ нашъ домъ да ся чернятѣ посрѣдъ покритото съ снѣгъ поле, бѣше мраченъ февруарскый вечеръ, лютъ и ледянъ духаше борей и снѣжнѣйтѣ скрежъ отъ дърветата падаше като сухи листовѣ. Като влѣзохъ въ дворѣтъ стори ми ся че видѣхъ сѣнкѣтъ на башѣ си на прозорѣцѣтъ отъ голѣмыйтъ салонъ на долнѣй стропъ (катъ), който въ послѣднѣтъ години на майчинъ ми животъ не ся отваряше никога. Затѣкохъ ея къмъ него; той въздѣхна дълбоко, послѣ мя пригърна; осѣтихъ тогасъ че сърцето му силно бѣше. — Ты си измръзналъ, рече, чедо мое, като ся показваше необыкновенно по-вѣжливъ къмъ мене; стоили ся, стопли ся. Тази стая е студена, но азъ ѣмъ прѣдпочитамъ че поне дышѣ.

— Добръ ли сте татко?

— Срѣдня хубость, както виждашь.

И като мя остави при огнището поченъ пакъ расходкѣтъ си по голѣмыйтъ тозъ салонъ, който